

כל המשפחה מחוברת סביב הדרך של אבא

מסרים מהדרך היום / גליון מס' 122 / פרשת כי תצא תשפ"ד

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף עה:

"עתידין צדיקים שאומרים לפניהם קדוש כדרך שאומרים לפני הקב"ה"

מילים מפעילות אלו מופיעות בגמרא השבוע, והרשב"ם מפרש: המלאכים יאמרו 'קדוש' על הצדיקים

המשמעות היא: הצדיק יתברר כקדוש יותר מהמלאך, כך שכשהמלאך יכיר בקדושתו המרוממת, הוא לא יימנע מלהכריז על כך

המלאך המרומם והנשגב, רחוק מיצרים ותאוות, קדושתו עצומה, אך עצומה ממנה קדושת האדם המצליח לפרוץ את מסך היצרים והתאוות, הפיתויים והחומריות, ולהתמודד עם כל זה בהצלחה. הזוכה לכך יגיע לקדושה הרבה יותר נשגבה מהמלאכים

עיר הבירה לבשה חג, אירוע יוצא דופן עומד להתרחש בו יקבל המלך את פניהם של כמה שהוא מבקש להעניק להם תהילה, בהגיע היום עמדו מסדרי חיילים במדים מצוחצחים, נגנים לבושים בהדר, שרים נכבדים בלבוש מכובד, אך המלך שהגיע לאירוע התעלם מכל אלו, במקום זה בחר לגשת היישר לחבורה של צעירים הלבושים בגדים מרופטים מלאי בוץ, עייפות ולאות ניכרות על פניהם, היו אלו חברי פלוגת קומנדו שנשלחו לעומק קוי החזית, זחלו בביצות, בג'ונגלים ובשדות, ושם הם ביצעו פעולות הרואיות שהכריעו את המערכה לטובת המלך, לבושי ההדר הבינו היטב למה המלך מעדיף את מטופני הבוץ על

איך זה קשור אלינו?

המלאכים קדושים ונשגבים, ואילו אנו נטועים בבוץ, במידות רעות ובנטיית אנושיות שפלות, אך אם נתמודד עמם בהצלחה, תהיינה הנטיית האנושיות דווקא מקור לגאווננו, נהיה גדולים מהמלאכים

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף עה.

"עשר חופות עשה הקב"ה לאדם הראשון בגן עדן"

בגמרא השבוע מתוארת ישיבתו של אדם הראשון בגן עדן, עשר חופות חפפו עליו והפחותה מכולם היתה מזהב... בחטאו איבד אפוא את כל חמודות תבל

בלבנו אנו מתרעמים על אדם הראשון, האם בשביל פרי, נחמד ככל שיהיה, שווה להפסיד את כל התענוגות שבעולם? לבחור במוות ובצער?! אלא שכשנתבונן בעצמנו נמצא שלא פעם גם אנו, בשביל הנאה רגעית וחולפת מפסידים תענוג נצחי, לא חבל?!

ומשלו של ה'חפץ חיים' ממחיש לנו זאת:

מדי שנה היה מחמוד האיכר מופיע עם פירות עמלו במטחנת הקמח של יצחק, אשר שילם לו בעד כל עשרה שקי חיטה נפוליון זהב. מחמוד התבלבל שוב ושוב בספירת השקים, ויצחק הציע רעיון חכם: "תמורת כל שק אטיל לקערה פרוטה, ולבסוף נמנה את הפרוטות, כשעל כל עשר פרוטות תקבל נפוליון זהב". מחמוד היה מרוצה מהרעיון, השקים החליפו ידיים, והקערה התמלאה בפרוטות נחושות. כשיצחק לרגע הסב את פניו לא התאפק האיכר החמדן ומיהר לחפון בידו פרוטות מהקערה המלאה והעבירן לכיסו, בכך הרוויח חופן פרוטות, אך הפסיד כמה נפוליונים...

מחמוד הטיפש... אך זה שמחליף הנאות נצח תמורת 'פרוטה' אינו חכם ממנו.

איך זה קשור אלינו?

איננו שבים על טעויות העבר, איננו מחליפים עולם נצח בעד עולם חולף

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף עה.

"אוי לה לאותה בושח"

השבוע למדנו בגמרא: כשמשא רבינו נפטר הוכתר יהושע בן נון למנהיג העם, אלא שבועוד פני משה הבהיקו כפני חמה, פניו של יהושע הבהיקו 'רק' כפני לבנה, משנוכחו בכך זקני הדור נאנחו: "אוי לה לאותה בושח או לה לאותה כלימה"

הזקנים לא בושו בשביל יהושע, לעצמם התכוונו; משה היה רחוק מהשגתם 'כפני חמה', אך יהושע היה 'אחד משלנו', בצעירותם ישבו עמו על ספסל אחד וכשהם שבו לביתם, יהושע - 'נער לא ימיש מתוך האוהל' - נשאר לסדר את הספסלים, דבק במשה בכל מאודו, והיה לממשיך דרכו, ופניו הבהיקו 'כפני לבנה' המוארת מהחמה. ומכך התביישו הזקנים: לו היו מתאמצים יותר, אולי גם הם היו זוכים לאור זה.

חבורת נערי רחוב התמקמה על אחת הגדרות, כשלפניהם הופיע מיסטר קנט היהלומן האגדי: "אני זקוק לעזור, אולי מישהו מכם ירצה להתפרנס מעט...". החבורה הגיבה בזלזול, מלבד אחד: ג'וני קם ודידה אחר האיש, מתעלם מקריאות הבוז של חבריו. שנים לאחר מכן, כשנעשה ג'וני לחבר בבורסת היהלומים, חבריו כבר לא צחקו, הם קינאו! "אכן, לגדול 'מיסטר קנט' לא יכולנו, אך לגדול כ'מיסטר ג'וני' יכולנו גם יכולנו" - הרהרו בעוגמה, ובצדק

איך זה קשור אלינו?

לכל אחד ממתנינה הזדמנות לפרוח ולהתפתח, להגיע לפסגות, מחובתו לנצל זאת, שלא יתחרט בכוא היום, חלילה